

Čís. 17446.

Všechna místa uvedená v § 101 c. ř. s., která osoba, jíž se má doručiti, v místě doručování má, jsou stejně způsobilá k doručení.

U advokátů a notářů lze doručení provést v bytě i v kanceláři, jsou-li v místě doručení.

O náhradním doručení v bytě advokáta platí § 102 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1939, R I 468/39.)

Rekursní soud odmítl jako opožděnou stížnost vymáhajícího věřitele do usnesení prvního soudu, protože prý napadené usnesení bylo doručeno vymáhající straně podle zpátečního lístku dne 6. května 1939. Skončila tudíž 8denní lhůta ke stížnosti dne 14. května 1939, stížnost byla však podána na poštu teprve 17. května 1939.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Na základě výpovědi svědků, jimiž byl proveden důkaz ve smyslu odstavce 3 § 509 c. ř. s., zjišťuje dovolací soud, že doručení usnesení okresního soudu v M. ze dne 5. května 1939 č. j. E . . ., stalo se v bytě adresáta Dr. S. (právního zástupce vymáhajícího věřitele), nikoli v jeho kanceláři, která byla uzamčena. Platí tu proto ustanovení § 102 c. ř. s., které se týká náhradního doručení v bytě, a nikoliv ustanovení § 103, odst. 2, c. ř. s., které jedná o náhradním doručení advokátu anebo notáře v jeho kanceláři. Podle ustanovení § 102, odst. 1 c. ř. s. může se — nebyla-li osoba, které má býti doručeno zastížena ve svém bytě — státi doručení účinně každé dorostlé domácí osobě, jež patří k rodině, jest doručujícím orgánem známa a v bytě se nalézá, nebo dorostlé osobě v rodině sloužící. Z výpovědí již uvedených svědků zjišťuje dovolací soud, že Dr. S. v době doručování doma nebyl a že svědek Josef P. doručil zásilku Marii B-ové, již znal jako služebnou nebo kuchařku a že B., která je kuchařkou Dr. S., zásilku přijala a doručenkou jménem Dr. S. podepsala. Bylo tedy doručení účinné a vytýkaná zmatečnost podle č. 4 § 477 c. ř. s. není dána.

Čís. 17447.

K tomu, aby se odkazovník nebo jiný věřitel pozůstalosti stal účastníkem pozůstalostního řízení, není potřebí, aby mu bylo povoleno oddělení dědictví od jmění dědicova; stačí již návrh na povolení oddělení podle § 812 obč. zák., není-li zřejmě bezdůvodný.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1939, R I 566/39.)

Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu, jímž tento soud přijal projednání pozůstalosti, sepsané u Dr. Jožky H., advokáta v P., jako plnomocníka universálního testamentárního dědice Karla L. a uložil

soudu první stolice, aby vydal nové rozhodnutí. Z důvodů: Napadeným usnesením přijal první soud projednání pozůstalosti, provedené písemně universálním testamentárním dědicem Karlem L. Tím, že projednání k soudu přijal, je také schválil. Projednání pozůstalosti se však neshoduje v některých směrech, pokud jde o nároky odkazovnic, s obsahem testamentu ze dne 29. listopadu 1938, stalo se na úkor odkazovnic, tyto se jím považují za zkráceny a jsou proto jako účastníci (§ 37 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.) oprávněny k rekursu proti usnesení, projednání schvalujícímu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací stěžovatel universální dědic namítá, že odkazovnice jsou pouhými věřitelkami pozůstalosti a účastnicemi pozůstalostního řízení staly by se teprve tehdy, když jim bylo povoleno oddělení pozůstalosti podle § 812 obč. zák. a § 95 nesp. pat. Námitka tato neobstojí. Autentický německý text § 95 nesp. pat. zní takto: »Gläubiger, welchen allefalls die Absonderung der Erbschaft von dem Vermögen des Erben bewilligt würde.« Podle toho jsou účastníky věřitelé, kterým by po případě mohlo být oddělení pozůstalosti povoleno. K tomu, aby se odkazovnicka anebo jiný věřitel stal účastníkem pozůstalostního řízení, není tudíž potřeba, aby mu bylo povoleno oddělení dědictví od jmění dědicova, nýbrž stačí již návrh na povolení separace podle § 812 obč. zák., není-li návrh ten zřejmě bezdůvodný (srov. také rozh. č. 7074 a 9455 Sb. n. s., Rintelen: Grundriss des Verfahrens ausser Streitsachen s. 66). V projednávané věci návrh odkazovnic na separaci není zřejmě bezdůvodný. Mimo to byla jim usnesením prvního soudu ze dne 28. února 1939 separace již povolena; usnesení to bylo sice k rekursu universálního dědice usnesením druhé stolice ze dne 3. dubna 1939 zrušeno, a to pro zmatečnost podle § 14 g) zák. č. 100/1931 Sb. z. a n., poněvadž universální dědic nebyl o návrhu tom slyšen. Od té doby však pozůstalostní soud o návrhu na separaci znovu nerozhodl, ačkoliv není oprávněn oddalovati vyřízení toho návrhu (rozh. č. 7074). Ostatně těmito průtahy v řízení nemohly být odkazovnice zbaveny svého práva na účastenství v řízení pozůstalostním, kterého nabyly, jak bylo blíže shora dovedeno, již podáním návrhu. Byly proto odkazovnice k rekursu oprávněny (§ 37).

Čís. 17448.

Jde o otázku právního posouzení, odůvodnil-li rekursní soud zamítnutí návrhu na povolení rozluky tím, že stav, v němž záležel rozvodový důvod, již v době rozluky netrvá. Jsou-li rozhodnutí nižších soudů souhlasná, nelze se touto otázkou zabývat s hlediska nezákonnosti.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1939, R I 622/39.)